

Část - dělení na části

Obvykle se zdůrazňuje, že po rozdělení nějakého celku na části se zpětně nikdy k celku nedostaneme, pokusíme-li se části složit dohromady (můžeme je složit „do hromady“, ale z hromady nikdy neuděláme celek). Z toho se pak vyvozuje, že v celku je vždycky víc, než bylo v částech, z nichž celek povstal. – Už ty formulace obsahují značné chyby, ale nejdůležitější chybou je redukce onoho vztahu mezi celkem a částmi, která vůbec nepočítá s tím, že integrací částí v celek, by se také mohlo něco ztratit z částí samých. Ono jde o to, že dělením celku na části neutrpí jen celek, ale že utrpí i samy části. Ty části totiž především poněkud (a někdy dokonce významně) utrpěly už integrací v celek, protože se lecčeho ze své svébytnosti a samostatnosti musely vzdát (resp. byly toho zbaveny). Násilným rozdělením celku v části pochopitelně nedošlo k restituci částí samých ad integrum, neboť vydělením z celku žádná část nenabývá automaticky své původní povahy v plném rozsahu, ale ta násilnost spočívá v tom, že i oddělená část znovu něco ztrácí, totiž něco, co jí v celku nahradilo ztrátu její původní svébytnosti. Pro takto násilně (tj. zvenčí) oddělenou část pak nezbývá, než se pokusit znovu dosáhnout své nové integrity a svébytnosti, která pochopitelně nemusí být totožná s její integritou původní.

(Písek, 070705-3.)